05/12/2021

«1922- 2022: Ο ξεριζωμός και η αναγέννηση του Ελληνισμού της Ανατολής»

/ Ενορίες

Μία ακόμη εκδήλωση στο πλαίσιο της σειράς «Ελεύθεροι διάλογοι» του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 3 Δεκεμβρίου.

Συμμετείχαν, ο κ. Κωνσταντίνος Χολέβας, Πολιτικός Επιστήμων, Συγγραφέας και ο κ. Δημήτρης Σταθακόπουλος, Δρ. του Παντείου Πανεπιστημίου, Τουρκολόγος, Δικηγόρος Πειραιώς, σε μία συζήτηση με θέμα «1922- 2022: Ο ξεριζωμός και η αναγέννηση του Ελληνισμού της Ανατολής».

Την χρονιά που έρχεται, συμπληρώνονται 100 χρόνια από την τραγωδία της Μικράς Ασίας και γι’ αυτό, και οι δύο συνομιλητές επεσήμαναν πως η μνήμη των Ελλήνων πρέπει να στραφεί στον ελληνισμό της ανατολής.

Διότι έχουμε ένα ξεριζωμό, μια γενοκτονία του ελληνισμού που περιλαμβάνει την Ανατολική Θράκη, τα παράλια και κυρίως την Ιωνία, την Καππαδοκία και τον Πόντο.

Ο προβληματισμός της συνάντησης, αφορούσε το τι σημαίνει σήμερα για εμάς, όλη αυτή η κληρονομιά του μικρασιατικού ελληνισμού.

Η Ελλάδα της εποχής, παρά τα προβλήματα, μπόρεσε και σταδιακά ενσωμάτωσε 1.500.000 προσφύγων Ελλήνων Ορθοδόξων, οι οποίοι ήρθαν με την ευλάβεια τους, τα λείψανα που μετέφεραν, με τα έθιμα τους, τον πολιτισμό και την τέχνη τους, την εμπορική τους ικανότητα.

«Οι άνθρωποι αυτοί πέρασαν τα πάνδεινα και σε εποχές σκληρές. Αργά αλλά σταθερά, με βάσανα, και αυτοί που ήταν οι υποδοχείς, και αυτοί που ήρθαν, μπόρεσαν και κατάλαβαν ο ένας τον άλλον, κοινωνικά.

Και παρά τις πολιτικές παθογένειες της εποχής, μπόρεσαν να ομονοήσουν, και να γίνει η ένωση των Πανελλήνων, απ’ όπου κι αν προέρχονταν, και να νιώσουν ότι είναι το ίδιο αίμα και ίδια φυλή.»

Βεβαίως, οτιδήποτε δημιουργεί ο ελληνισμός, από την εποχή του Σωκράτη, είναι μέσα από τα πλαίσια της διαλεκτικής. Δηλαδή μέσα από την αντίθεση, την κόντρα και τις ζυμώσεις, βγαίνει κάτι καλό.

Γι’ αυτό και ο ελληνισμός είναι δύσκολος στη ζύμωση του, αργεί πολύ, αυτό όμως που κάνει, είναι το καλύτερο. Και γίνεται πάντοτε παράδειγμα προς τρίτους και θαυμασμό.

Δηλαδή, όπως εξήγησαν, αυτοί οι άνθρωποι, κυνηγημένοι, με σκοτωμένους δικούς τους ανθρώπους από τους Τούρκους, αντιμετωπίζουν μετά εδώ τους Ιταλούς και στη συνέχεια μια γερμανική κατοχή.

Ξεριζώθηκαν μετά από χιλιάδες χρόνια αέναης παρουσίας του ελληνισμού στην Μικρά Ασία, που ήταν εκεί ριζωμένος, με την έννοια του γηγενούς, δηλαδή ήταν τοπικός πολιτισμός.

«Αυτοί οι άνθρωποι βοήθησαν την ελληνική κοινωνία να βρει μια ταυτότητα, διότι μετά το 1821, έγινε εδώ μια προσπάθεια να ξεχάσουμε το Βυζάντιο και να

θυμηθούμε μόνο την αρχαιότητα.

Βοήθησαν οι Μικρασιάτες με τον τρόπο τους, άλλοι πιο μορφωμένοι κι άλλοι λιγότερο, να ξαναθυμηθούμε τις ρίζες μας, καθώς και ότι σε αυτή την Μικρά Ασία έγιναν οι Οικουμενικές Σύνοδοι, έζησαν άγιοι, είχαμε μεγάλες μορφές.

Προχωρώντας η συζήτηση, αυτό που τόνισαν οι δύο συνομιλητές, ήταν πως η τραγωδία της Μικράς Ασίας, υπήρξε μια, από πριν, στρατηγικά σχεδιασμένη γενοκτονία, γιατί δεν ήθελε η άρχουσα τάξη των Τούρκων, τους χριστιανούς.

Οι Οθωμανοί, από την ελληνική επανάσταση και μετά, σε οποιοδήποτε σημείο υπήρχαν Ρωμιοί, που δεν είχαν απελευθερωθεί ακόμα, έβρισκαν μια αφορμή, προκαταβολικά, και επειδή δεν εντάσσονταν στον Οθωμανικό στρατό, τους θεωρούσαν προδότες και προσπάθησαν να τους περιορίσουν.

Η ακμή του ελληνισμού της Μ. Ασίας, είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργηθεί κι ένας φθόνος, όταν έβλεπαν αυτό το ελληνορθόδοξο στοιχείο, τους Έλληνες Ορθοδόξους, να είναι προκομένοι και πολύ ικανοί.

Άλλη μια αφορμή, για τις εκκαθαρίσεις των Ρωμιών της Μικράς Ασίας, συνέβη όταν έγινε η απόβαση του ελληνικού στρατού με τα συμμαχικά στρατεύματα, όπου έγινε ένα επικοινωνιακό και μεταφραστικό λάθος, και θεωρήθηκε στρατός κατοχής, δίνοντας το έναυσμα στους Τούρκους να αντισταθούν.

«Ως Έλληνες Ορθόδοξοι και δημοκρατικοί πολίτες, θέλουμε να διατηρηθεί η μνήμη, να σεβαστούμε αυτούς οι οποίοι θανατώθηκαν με μαρτυρικό τρόπο, αλλά και να δοθεί η ιστορική ακρίβεια με τις πηγές.

Ο ελληνισμός κι η ορθοδοξία επί αιώνες ήκμασαν στην ανατολή, και έδωσαν πολιτισμό, φιλοσοφία, τέχνη, αυτοκρατορίες, μάρτυρες και γενικά μια ελληνορθόδοξη ταυτότητα.»

Επανέλαβαν, πως αυτός ο ελληνισμός ήταν γηγενής, δεν ήταν κάποιος εισβολέας. Η δίνη και οι γεωπολιτικές καταστάσεις της εποχής, όπως και τα πολιτικά λάθη ανάγκασαν τους Έλληνες της Μ. Ασίας να έρθουν εδώ και άλλοι να ξεκληριστούν.

Παρότι ήρθαν φτωχικά, είχαν έναν πολιτισμό, που έχει να κάνει με την δημιουργία, την παραγωγή, την ευστροφία, την προκοπή και κυρίως την πίστη.

Έφεραν τον πολιτισμό του μικρασιατικού ελληνισμού και μπόλιασαν τον ντόπιο πληθυσμό και βοήθησαν την Ελλάδα να σταθεί στα πόδια της, μετά την καταστροφή, αλλά και μετά την κατοχή.

Πολλοί βρέθηκαν την δεκαετία του 1950 στο εξωτερικό, κι όπου κι αν πήγαν, πρόκοψαν. Πάντοτε έχουν στο νου τους τον κυρίως κορμό της Ελλάδος και τον ελληνισμό.

Και κλείνοντας την συζήτηση, τόνισαν:

«Η μνήμη μένει, η ιστορία είναι ιστορία, και η περιοχή εκεί βοά ότι εκεί ήταν ο ελληνισμός και υπάρχουν ορθόδοξες μαρτυρίες.

Και το έτος που έρχεται να είναι έτος μνήμης, προβληματισμού, εθνικής ενότητας και οι Έλληνες να μάθουν την ιστορία.»

Τον διάλογο μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ:

1922- 2022: Ο ξεριζωμός και η αναγέννηση του Ελληνισμού της Ανατολής